

Brixtofte (V):

Hr. Arne Bjerregaard kan gøre sig den ulejlighed at læse vores spareforslag, så vil han få svar på sit spørgsmål.

Dernæst vil jeg spørge hr. Erhard Jakobsen: hvor længe er regeringen forhindret i at gennemføre sin anden fase? Og så vil jeg også gerne høre socialministerens version af svaret på samme spørgsmål.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Det rystede mig jo ikke ligefrem at høre hr. Erhard Jakobsen sige, at han aldrig havde forestillet sig, at man ikke skulle ramme husstandsindtægter under 170.000 kr., for så havde han næppe været forligspartner. Det er da korrekt nok, at man gennem denne lov også tager noget af toppen, men den store del tager man faktisk blandt ganske almindelige jævne indtægter. Jeg synes også, det er værd at lægge mærke til, at det også rammer en hel del dårligt stillede, og det rammer navnlig nogle børn og nogle unge gennem det problem, der hedder, at forældrene eventuelt ikke ønsker at betale det, som nu engang er nødvendigt for at varetage børnenes tarv.

Men jeg vil egentlig godt starte med nogle principielle bemærkninger om disse lovforslag. Jeg synes, de er egnede til det, fordi der ligger nogle vigtige socialpolitiske principper og nogle vigtige fordelingsmæssige principper indeholdt i disse lovforslag.

VS mener, at der er et akut behov for en mere socialt retfærdig fordeling af de offentlige ressourcer, men jeg vil godt understrege, at der ikke er behov for den type nedskæringspolitik, regeringen har lagt frem her under dække af, at det skulle være særlig socialt retfærdigt og særlig forståeligt for brugerne af det sociale system.

Vi mener naturligvis, at det er absurd, at forskellige personer kan nedbringe deres skattepligtige indtægt gennem et utal af skattefradrag og så oven i købet modtage visse indtægtsregulerede ydelser fuldt ud bagefter.

Logisk nok er det jo en dobbelt fordel, men vi mener, at det er lige så absurd, når regeringen forslår at løse dette problem via den genvej, der hedder at oprette en særskilt indtægtskategori, der kun gælder, når man skal modtage sociale ydelser, hvad enten det er bistandsstøtte, boligydelse eller børnebi-

drag. Hvad i alverden er det, der er så socialt retfærdigt ved, at man fastholder skattefordelene, for dem rører man jo overhovedet ikke ved? Og vi ved jo alle sammen, at disse skattefordele først og fremmest kan udnyttes af folk, der sidder relativt godt i det; det er dem, der har de største muligheder for at udnytte disse skattefordele. Vi ved også, at det betyder milliardtab for staten hvert år. Alene det tilskud, der gives, gennem at man kan fratække renter på selvangivelsen, giver 12 mia kr. underskud for staten om året.

Jeg sagde også i mit indlæg ved første behandling, at alene det 3.000 kr.s fradrag, som man nu har lagt ind i socialindkomsten, betyder et tab på mellem 1,2 mia kr. og 1,5 mia kr. for staten om året. Hvis man så tager skattefradraget for indskud på etableringskonto, betyder det 400-500 mill. kr. om året.

Hvis man virkelig havde været interesseret i at tage det beløb, som man nu tager over det sociale system – og hvad drejer det sig om, 500 mill. kr. fra statens side? – kunne man have taget det gennem en omlægning af skattepolitikken. Det havde været socialt retfærdigt, men det er det resultat, der er kommet ud af det nu, ikke. Jeg vil godt, ligesom jeg gjorde under førstebehandlingen, spørge socialministeren: hvad er det for nogle tungt vejende grunde, der ligger bag ved, at man ikke i stedet for har lavet en revision af skattesystemet, at man ikke i stedet for har fjernet nogle af de helt igennem asociale skattefradrag, vi har i dette system, men har valgt at tage disse 500 mill. kr. fra statens side over de sociale budgetter?

Jeg synes, der ligger en farlig tendens i det, og jeg vil godt sige en lille smule om det.

Denne politik minder på mange måder om den politik, der hedder: nu skal de enkelte biblioteksbrugere til at betale for de bøger, de låner. Nu skal de enkelte brugere af sundhedssystemet til at betale for lægebesøg. Jeg mener, at det gennemgående er forkert, at man gør det til et privat problem, om man har brug for at gå til lægen mange gange, om man har brug for at gå på biblioteket mange gange, om man har brug for at have sine børn i daginstitution, hvad enten det skyldes, at man går på arbejde, eller det skyldes, at man mener, at det er godt for børnene at være i daginstitution. Det må være en samfundsopgave at betale disse kollektive ydel-